peäle, ta katsus nüüd ka, kas ta piddi woima nende küssimiste ja kostnistega ja pühha kirja sannadega korda sada, mis käskude ja usso-öppetuste wahhele olli kirjasse pandud, ja wata, se läks temmale korda. Kui kegi mu asja jures middagi wägga himmustab ja armastab, siis wöttab se himno keik waewa, mis temmal seäl kallal on, kergeks tehia; nisammoti olli ka se luggu selle lambrise kirja lugge=missega. Agga temmal olli ka se öige murre, et ta piddi Jesust Kristust, kes se ainus önnisteggia, temma pühhast sannast öppima öiete tundma. Nüüd ei olnud ta mitte ennam holeto lambus, nüüd ei aiand ta mitte ennam aiawiteks willet, ei ta watandki ennam aia witeks Jummala lomade peäle, taewa ja Ma peäle, ja se peäle, mis neis ligub; waid temma katekismusse ramat olli allati temma kä: kui ta sedda selgeste moistis luggeda, siis ostis temma ka ennesele ühhe ue seädusse ramato Taweti laulude ehk palwetlega ja pärrast keik Piibli ramatut ja öppis sedda wägga selgeste luggema, et temma öppetaja isse sedda immeks panni ja siddamest rönnustas, et se lambrine temma head

nou